

Եկեք ինձի, բոլոր յոզնած ու բեռնատրուածներ...

Մատթեոս 11:28

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

Հոկտեմբեր, 2012թ.
№9 (38)

Հոյս է փենում 2009թ. Հոկտեմբեր

**ԽՈՐՀՐԴԱԾՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ
ՍԱՂՄՈՍ 104-Ի ՎԵՐԱԲԵՐՅԱԼ**

ՀԱՅՐԵՐ ԵՎ ՈՐԴԻՆԵՐ

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հոկտեմբեր, 2012թ.
N9 (38)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Մաթեոս եղբայր

Խորհրդածություններ Սաղմոս 104-ի վերաբերյալ...1

Նայրեր և որդիներ.....4

Թե ինչպես Աստված մահից փրկեց Գերուսի
աքսորված Սոզոնար Եվդիմիևիչ Կապուստինսկուն
ու նրա զավակներին.....6

Տաքսու վարորդի ապաշխարությունը.....10

Տերն Իր ձեռքը մեկնեց ու բարձրացրեց ինձ.....11

Նամակ իմ սիրելի, օրհնյալ հովիվներին ու
եղբայրներին.....13

Ոչ միայն հացով.....14

Բայց կնոջը հրաման չեմ փար սորվեցնելու.....15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր
դիտողությունները, առաջարկություններն
ու փափուկություններն ուղարկել
խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք
ձեր արձագանքները: Նեռ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փապագրվում է
հոժարակամ նվիրատվությունների
շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք
ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

Խորհրդածություններ Սաղմոս 104-ի վերաբերյալ

Սիրելի՛ եղբայրներ ու քույրեր, սիրելի՛ հարազատներ, Տիրոջ օգնությամբ ուզում եմ իմ մտքերն արտահայտել Սաղմոս 104-ի վերաբերյալ: Այս սաղմոսում նկարագրվում է Տիրոջ մեծությունն ու սքանչելիությունը, սերը Իր ստեղծագործության՝ թե՛ կենդանական աշխարհի և թե՛ մարդու նկատմամբ: Այդ սերը միլիոնավոր ու միլիարդավոր անգամ ավելի ու ավելի է փայլում արեգակի ճառագայթներից և տեսանելի է հոգու աչքեր ունեցողների համար:

Այստեղ երևում է նաև Աստծու անաչառ խնամակալությունը, որի շնորհիվ մարդ թե անասուն Աստծու ձեռքից գտնում է իր ապրուստը:

Այս սաղմոսի 28 խոսքում կարդում ենք. «Դու՛ն անոնց կու տաս ու անոնք կը ժողվեն. ձեռքդ կը բանաս ու բարոթիւնով կը կշտանան»: Այստեղից երևում է, որ Աստծու ձեռքը չի կարճացել օգնելու. Աստված վերևից նայում է մինչև անգամ ամենամանր միջատներին, որոնց մենք չենք էլ նկատում, և նրանց համար նույնպես

հոգս է անում Իր աստվածային ողորմության համեմատ:

Այո՛, Աստծու սքանչելի ու ամենագերազանց մեծությունը երևում է անգամ շատ փոքր կենդանիների՝ միջատների գոյությամբ:

Եվ այսպես, Սաղմոս 104.1-ում կարդում ենք.

Օրհնէ Տէրը, ով իմ անձս.

Ով Տէր, իմ Աստուածս,

Դու՛ն խիստ մեծ ես.

Փառք ու վայելչութիւն հազած ես:

«Օրհնէ Տէրը, ով իմ անձս». տեսե՛ք, սիրելիներ, թե ինչ հիանալի է սկսել սաղմոսերգուն: Նա սկզբում իր անձն է քերում Աստծուն՝ ինքն իր անձին ասելով. ո՛վ իմ անձս, առաջ Տիրոջն օրհնիր, որպեսզի Տերն էլ տեսնի քո ներսի խոնարհությունն ու օրհնի քեզ:

Տիրոջն ուղղված այս օրհնանքը կարդում ենք նաև Սաղմոս 146.1-ում. «Ալելուիա: Օրհնէ Տէրը, ով իմ անձս» և Սաղմոս 103.1-ում. «Ով իմ անձս, օրհնէ Տէրը, ու այն ամէնը որ իմ ներսիդիս է՝ անոր սուրբ անունը»: Փաս-

Թողութիւնք, 2019թ., ՁԿ 9 (38)

տորեն, Դավիթն իր անձով, իր ամբողջ էությունով օրհնում ու փառաբանում է Տիրոջը:

Նույն սաղմոսի երկրորդ նախադասությունը շարունակում է՝ ասելով. «*Ով Տէր, իմ Աստուածս, Դուն խիստ մեծ ես*»: Շատ պարագաներում մենք նույնպես կրկնում ենք՝ Աստված մեծ է, Աստված ողորմած է, Աստված ամենակալ է: Այո՛, սիրելիներ, հենց այդպես էլ կա, Աստված Իր շատ մեծությամբ ամեն տեղ է, բայց և ծածկված է նրանցից, ովքեր հոգու աչքեր չունեն: Նրա մեծությանը չափ չկա:

Աստված ամենակալ է, այլ կերպ ասած՝ Նա ամեն տեղ է Իր մեծությունով: Օրինակ՝ եթե միևնույն վայրկյանին Երկիր մոլորակի որևէ կետից որևէ անձ Նրան է կանչում, Նա լսում է, թեկուզ նույն պահին Նրան խնդրում են միլիոնավոր մարդիկ: Նա լսում և պատասխանում է այդ մեկին ու միևնույն ժամանակ նաև միլիոնավոր ժողովրդին և հաշվի է առնում յուրաքանչյուրի ցանկությունը: «Նա է երկրի շրջանի վրա նստողը, որի բնակիչները մարախների պես են, Նա է, որ երկինքը տարածում է վարագույրի պես, և նրանց սփռել է վրանի պես բնակվելու համար»:

Դավիթ թագավորն իր պատանեկության տարիներին ոչխարների հովիվ էր, բայց նրան բացված էր Աստծու մեծությունն ու շատ գաղտնիքներ: Եվ հենց դրա համար էլ նա վստահորեն ասում էր՝ *Ով Տէր, իմ Աստուածս, Դուն խիստ մեծ ես*:

Երանի՜ թե ամեն քրիստոնյա կա-

րողանա տեսնել Աստծու մեծությունն ու վստահորեն ասել՝ Ով իմ Աստվածս, Դու շատ մեծ ես:

Նույն Սաղմոս 104.1-ի վերջամասում այսպես է ասվում. «*Փառք ու վայելչություն հազած ես*»: Անշուշտ, Աստված Իր վրա հազած ունի և՛ փառք, և՛ պատիվ, և՛ զորություն, և՛ գեղեցկություն: Այսօր, երբ կյանքը շատ արագ է ընթանում, մարդը կարողանում է ժամերի ընթացքում տեղափոխվել աշխարհի մի ծայրից մյուսը, լինել հրաշալի տեսարժան վայրերում ու հիանալ նրանց գեղեցկությամբ: Հենց այդ ամենն էլ ցույց են տալիս Աստծու սքանչելի գործերը, փառքը և գեղեցկությունը: Աստվածաշնչում բյուրավոր նման խոսքեր կան Աստծու մեծության, գեղեցկության ու փառքի մասին: Այդ խոսքերից են, օրինակ, «*Տէրը կը թագաւորէ, մեծափառութիւն հազած է. Տէրը զօրութիւն հազած է ու գոտետրած է. աշխարհ ալ հաստատուած է որպէս զի չսասանի*» (Սաղմոս 93.1): Իրոք, Տէրը մեծափառություն է հազած, Նրա թագավորությունը հավիտենական թագավորություն է, ու Նրա զորությանը չափ չկա:

Այո, Տիրոջ գեղեցկությանը ոչ մի բան չի կարող հասնել: Տիեզերքում ու երկրագնդի վրա գոյություն ունեցող ամեն ինչ ապացուցում է աստվածային ամենակարողությունը, գեղեցկությունն ու փառքը:

Սիրելի՛ ընթերցող, այսօր աշխարհի գիտնականները բացահայտում են նորանոր գաղտնիքներ ու օրենքներ,

որոնք խոսում են Աստծու մեծության մասին: Մակայն մենք վստահորեն կարող ենք ասել, որ դրանք դեռևս շատ քիչ բան են բացում Աստծու մեծության, Նրա անչափ գեղեցկության և փառքի մասին: Եվ դա բնական է, քանի որ մարդը ո՞վ է, որ կարողանա պատմել Աստծու սքանչելի վեհափառության մասին կամ բացատրել այն. Աստված հողեղեն մարդու փառաբանությունից առաջ էլ օրհնյալ ու փառավորյալ էր: Սուրբ Գիորգն է մեզ համար

բացում Աստծու մեծությունը, գեղեցկությունը, վայելչությունն ու գերիմաստությունը: Ծննդոց 1.9-10-ում կարդում ենք. «*Եւ Աստուած ըսաւ, Երկինքի տակի ջուրերը մէկտեղ ժողովուին, ու ցամաքը երևնայ. եւ այնպէս եղաւ: Եւ Աստուած ցամաքին անունը Երկիր դրաւ, ու ջուրերուն ժողովքը Ծովեր կոչեց*»: Արդյոք սա չի՞ խոսում Տիրոջ գեղեցկության և փառքի մասին:

(*Հարունակելի*)

Մաթևոս եղբայր, հովիվ

ԱՄՆ, ք. Գլենդել

Տրանսիացի փիլիսոփա Վոլտերը թեև տաղանդավոր մարդ էր, բայց թունոտ բնավորություն ուներ: Մի անգամ Ֆրեդերիկ Մեծի արքունիքում նա ասաց. «Երկնային թագավորությունում ունեցած իմ տեղը վաճառում եմ պրուսական մեկ արծաթադրամով»: Արքունիքի հավատացյալ խորհրդականներից մեկը խոժոռ հայացքով նայեց Վոլտերին և ասաց. «Պարո՛ն, մենք գտնվում ենք Պրուսիայում, և այստեղ, եթե ուզում ես ինչ-որ բան վաճառել, պիտի ապացուցես, որ դա քոնն է: Կարո՞ղ եք ապացուցել: Եթե այո՝ պատրաստ եմ ցանկացած գին վճարել դրա դիմաց»:

Վոլտերն ամոթահար լուեց:

Եթե երկնքում տեղ ունես, ապա այն վաճառքի ենթակա չէ: Շատերը մտածում են, թե որևէ բարի գործով կարող են տեղ ունենալ այնտեղ: Դա մեծ մոլորություն է, քանզի մարդը միայն իր ջանքերով չի կարող հասնել երկնային թագավորության: Կա երկինք տանող միայն մեկ ճանապարհ՝ Հիսուս Բրիստոսի նկատմամբ ունեցած հավատքը: Հիսուսը մեր մեղքերի քավության համար մեռավ և դրանով ճանապարհ բացեց դեպի Հայր Աստված: Աստված Իր սիրո շնորհիվ մեզ տալիս է անվճար փրկություն, և դրան հասնելու համար պետք չեն մեր փողերն ու բարի գործերը: Փրկություն կարելի է ձեռք բերել միայն հավատքով և ապաշխարելով:

Թարգմանիչ, 2019թ., ՁԿ 9 (38)

ՀԱՅՐԵՐ ԵՎ ՈՐԴԻՆԵՐ

Աստծու սահմանած կարգը երեխաների համար՝
ծնողների հանդեպ ունեցած վերաբերմունքի մասին

Շարունակություն: Սկիզբը՝ նախորդ համարում

Ցանկացած անհնազանդություն ապստամբություն է Աստծու դեմ: Աստված ասում է՝ լսի՛ր ծնողներիդ, իսկ իմ եսասիրտությունն ու հպարտությունը ներշնչում են՝ «Ի՛նչ ես ասում, նրանք ծեր են, ոչինչ չեն հասկանում»: Այսպիսով, ես լսում եմ երկու ձայն. Աստծու ձայնը՝ լսի՛ր ծնողներիդ, հարգիր, և երկրորդ ձայնը՝ ի՛նչ ես ասում, դու արդեն մեծ ես, խելացի ես: Այս երկրորդն արդեն հպարտությունն է խոսում:

Երբ ես լսում եմ իմ հպարտության ձայնը, արհամարհում եմ Աստծու ձայնը: Այդ հպարտության ետևում կանգնած է սատանան, և, փաստորեն, հպարտությանը տեղ տալով ես դառնում եմ մեղքի ծառա: Ցանկացած անհնազանդությամբ դու քո կամքը ենթադրում ես հպարտության մեղքին:

Հպարտության մեղքն ապստամբություն է Աստծու դեմ: Հպարտու-

թյունն ապստամբում է Աստծու դեմ, չի ցանկանում անել այն, ինչ ուզում է Աստված: Առաջինը, ով ապստամբեց Աստծու առջև, սատանան էր, և Աստված նրան վտարեց երկնքից: Մեր կյանքի առաջին իսկ օրերից Աստված փորձում է քարոքանդ անել այդ մեղքը, ապստամբությունը: Աստված ցանկանում է մեզ ազատել այդ մեղքից և կազատի, եթե մենք դա խնդրենք Իրենից: Իսկ եթե ապստամբությունն արմատանա, ծնողներին անհնազանդ երեխան անհնազանդ կլինի ամեն տեղ՝ դպրոցում, աշխատանքի վայրում, փողոցում, նաև եկեղեցում: Աղջիկը կդառնա անհնազանդ կին, անհնազանդ տղան կդառնա եկեղեցու անհնազանդ անդամ: Դա օրենք է: Եվ Աստված հենց մանկուց փորձում է արմատախիլ անել այդ մեղքը՝ անհնազանդությունը:

Աստծու Խոսքն ասում է, որ ծնողներից հնազանդ որդին կամ դուստրը օրհնություն կվայելի, երկար կյանք կունենա: «Հնազանդությիւն ըրէ հօրդ որ քեզ ծներ է, ու մի անարգեր քու մայրդ երբ կը պառլի» (Առակաց 23.22): Երեխաները պետք է հնազանդվեն միայն այն պատճառով, որ ծնողներն են իրենց ծնել, այլ ոչ թե իրենք՝ ծնողներից: Վերջին ժամանակների նշանն

է՝ երեխաները կլինեն ծնողներին անհնազանդ: Աստված պատժում է անհնազանդությունը:

Սուրբ Գրքում նկարագրված է մի պատմություն, որում հայրն իր որդիներին պատվիրում է գինի չխմել և տներ չկառուցել (Երեմիա 35.18-19):

Երեմիան Ռեքարյանների որդիներին պատվիրում է գալ Տիրոջ տունը և «Ռեքարեանց տանը որդիներուն առջև զինիով լեցուն ամաններ ու գավաթներ դրի, և անոնց ըսի, Գինի խմեցէք: Ու անոնք ըսին, Գինի չենք խմեր. քանզի մեր հայրը, Ռեքարի որդին Յովնադաբ, մեզի պատուիրեց ու ըսաւ, Դուք ու ձեր որդիները յաւիտեան զինի չխմեք» (Երեմիա 35.5-6): Հին Ուխտում զինի խմելը և տուն կառուցելը մեղք էր համարվում: Թվում է՝ բավական ժամանակ է անցել, իրավիճակը փոխվել է, հայրն արդեն չկա, երեխաները մեծացել են, ունեն իրենց ընտանիքները և կարող են անել ինչ ցանկանան: Բայց հայրը մի անգամ

պատվիրել էր նրանց, և նրանք պահեցին այդ պատվերը, որովհետև ծնողներին հնազանդվելու պատվիրանը սրտանց էին ընդունել: Դրա մասին ոչ ոք չգիտեր, բայց երկնքում Աստված տեսավ երեխաների՝ Հովնադաբի որդիների հնազանդությունը, և տեսեք, թե ինչպես օրհնեց նրանց. «Ու Երեմիա Ռեքարեանց տանը ըսավ, Զօրաց Տէրը, Իսրայելի Աստուածը, այսպէս կ'ըսէ. Որովհետև ձեր հօրը Յովնադաբի պատուէրը մտիկ ըրիք, ու անոր բոլոր հրամանները պահեցիք, և ձեզի ամէն պատուիրածին պէս ըրիք, անոր համար զօրաց Տէրը, Իսրայելին Աստուածը, այսպէս կ'ըսէ. Ռեքարեան Յովնադաբէ միշտ իմ առջև կայնող մարդ պակաս պիտի չըլլայ» (Երեմիա 35.18-19):

Ուրեմն, որդիներ, ամեն բանի մեջ հնազանդ եղեք ձեր ծնողներին, հայրեր, ձեր որդիներին մի՛ բարկացրեք, որպեսզի չվհատվեն:

ԹԵ ԻՆՉՊԵՍ ԱՍՏՎԱԾ ՄԱՀԻՑ ՓՐԿԵՑ ԳԵՐՈՒՄԻ* ԱՔՍՈՐՎԱԾ ՍՈՁՈՆՏ ԵՎՏԻԽԻԵՎԻՉ ԿԱՊՈՒՍՏԻՆՍԿՈՒՆ ՈՒ ՆՐԱ ՋԱՎԱԿՆԵՐԻՆ

Գերուսի. արտասուքի հովիտը:

Գերուսին 1800-ական թվականներին Ռուսաստանի համար ծառայում էր որպես աքսորյալների վարչական կենտրոն և հավատքի համար հալածվողների աքսորավայր: Աքսորյալներին զրկում էին բոլոր իրավունքներից, ունեցվածքից և բնակատեղից: Գերուսին հայկական հովիտ էր՝ ծվարած բազմաթիվ ժայռերի մեջ: Այնտեղ շատերն են արցունքով անցկացրել իրենց կյանքը՝ հարազատներից, մտերիներից, հարազատ բնակավայրից ու հայրենիքից հեռու: Այս հովիտը եղել է Ավետարանի ճշմարտության համար պատերազմողներից շատերի հովիտը: Նրանց ոսկորները թաղված են այնտեղ: Ահա այստեղ էին շատ հավատացյալներ կրում իրենց խաչը:

Բայց նրանք իրենց խաչը կրում էին թեթևությամբ, երբ հիշում էին Փրկչի տառապանքների մասին, Ով Գողգոթայի խաչը կրելով՝ ավելի մեծ տառապանքներ է կրել: Նրանք ամբողջ սրտով վստահում էին Իրենց Փրկչին՝ Նրանից օգնություն խնդրելով իրենց դժվարությունների մեջ, և Տերը լսում էր նրանց աղոթքները, հաստատում էր նրանց հավատքը և օգնում էր հանուն Հիսուսի հեշտությամբ կրել բոլոր տառապանքները:

Գերուսին բնական բանտ էր: Այնտեղ ոչ մի աշխատանք հնարավոր չէր ստանալ, և աքսորյալներն այնտեղ ապրում էին նրանով, ինչ ուղարկում էին ազատության մեջ գտնվող իրենց ընտանիքները և հոգևոր եղբայրները: Այդ օգնությունները այնքան էլ հաճախ չէին ստանում, այդ իսկ պատճառով բանտարկյալների մեծամասնությունը շատ ծանր դրության մեջ էր:

Սոգոմոտ Կապուստինսկին մեկն էր այն հավատացյալ եղբայրներից, ովքեր ընտանիքով աքսորվել էին Գերուսի: Կապուստինսկու կինն այդ աքսորավայրում 1892թ. փետրվարի 13-ին տիֆից մահանում է, և Կապուստինսկին միայնակ է մեծացնում իր զավակներին:

Թիֆլիսում գտնված ձեռագրերում

*Գորիս քաղաքի հին անվանումներից: Քաղաքի տեղում բնակավայր է եղել հնագույն ժամանակներից: Բնակավայրը 1813թ. Գյուլիստանի պայմանագրով անցել է ցարական Ռուսաստանի տիրապետության տակ, իսկ 1876թ. հին Գորիսի մոտ գերմանացի ճարտարապետի նախագծով կառուցվել է Գորիս քաղաքը, որը ցարական վարչական բաժանմամբ դարձել է Ջանգեզուր գավառի կենտրոնը:

եղբայրները նկարագրում են, որ երբ սովը մահվան պես մայում էր աքսորյալների աչքերի մեջ, «Բարձրյալի ձեռքը ժամանակին հոգաց նրանց համար»:

Իսկ թե ինչպես է Աստված Կապուստինսկուն ու նրա երեխաներին փրկել սովից ու մահից, մենք կարդում ենք թիֆլիսյան ձեռագրերի մեջ եղած հուշերից. «Պետրոգրադի եղբայրներն իմացան, որ շատ աքսորյալներ, որոնք հեռու բնակավայրերում են, չեն օգտվում Անգլիայի մեր եղբայրների ցուցաբերած օգնությունից և մատնված են սովամահության: Եղբայրներն ու քույրերը մեծ մասնակցություն ցուցաբերեցին անտեսված աքսորյալների համար կատարվող հանգանակությանը և 2000 ռուբլի հավաքեցին: Գումարը հանձնեցին Դոլգոպոլով եղբորը, ով ճանապարհվեց դեպի Անդրկովկաս:

Գերուսի տանող ճանապարհը դժվարին էր, խորդուբորդ, անցնում էր ժայռերի և ապառաժների միջով ու շատ վտանգավոր էր, քանի որ այնտեղ ավազակախումբ կար, որն անխղճորեն թալանում և սպանում էր: Լսելով այդ մասին՝ Դոլգոպոլով եղբայրն աղոթեց. «Տեր, պահի՛ր և պաշտպանի՛ր»: Հանկարծ լսվեց աղմուկ և ձիերի սմբակների ձայն: Վախն ու վատ կանխագագումը պատեցին եղբորը: Հանկարծ ճանապարհը փակեցին մի քանի զինված մարդիկ՝ զենքերը ձեռքներին, փամփուշտները կրծքներին կապած և դաշույնները գոտիների մեջ խրած: Դրանք կովկասյան ավազակներն էին: Չիավորները կանգնեցին և շրջապատեցին նրանց, եղբորը հրամայեցին իջնել սայլից և հետևել իրենց, իսկ կառավարին ետ ուղարկեցին՝ թաթարներն ինչ-որ բան ասելով:

Եղբորը տարան լեռները: Նրանք անցնում էին գահավեժ արահետներով: Վերջապես հասան մի կիրճի, որի աջ կողմում, ոչ խորը անդունդի մեջ, մարդկանց ոսկորներ ու զանգեր էին լցված: Այդ տեսարանից եղբոր սիրտը նվաղեց, վախը պատեց նրան, և նա մտովի աղերսեց Տիրոջը. «Տեր, չէ՞ որ Դու հզոր ես, և առանց Քո կամքի ոչինչ չի լինում: Ուրեմն, թող ամեն ինչում Քո կամքը լինի, ես հանձնվում եմ Քո ձեռքերի մեջ»:

Նրանք մտան ջահերով լուսավորված մի լեռնային կապան, որի պատերը ծածկված էին թանկարժեք, ճոխ գորգերով, ոսկեզօծ և արծաթապատ զենքերով: Խմբի առաջնորդն ասիացի էր, ամբողջովին զինված, մեծ փափախը գլխին: Եղբայրը վախվորած կանգնած էր, գլխում լսում էր անոթազարկերը, արյունը սառել էր, մտքերը սլանում էին կայծակից էլ արագ: Հիշեց աքսորվածներից ստացված նամակը, որտեղ նկարագրված էր նրանց կարիքը և սպասվելիք սովամահությունը: Հիշեց՝ ինչպես էին հավաքույթի ժամանակ արտասուքն աչքներին կարդում այդ տողերը, ինչպես ավագ եղբայրը կարդաց Սուրբ Գրքում գրվածը, որտեղ ասվում էր՝ ինչ որ այս փոքրերից մեկին արեցիք, Ինձ արեցիք: Հիշեց, թե ինչպես էին հավատացյալներն իրենց ունեցածը զոհաբերում, որպեսզի փրկեն հալածվողներին: Եվ ահա, նա գրեթե հասել էր նպատակակետին, բայց հիմա կանգնած է ավազակների առջև: «Օ՛, Աստված իմ: Ինչո՞ւ այսպես ստացվեց: Բայց թող իմ կամքը չլինի, այլ Քոնը», - աղոթում էր Դոլգոպոլով եղբայրը: Ավազակաստի դեմքը չարություն և ագահություն էր արտահայ-

Երկրեմիքեի, 2012թ., № 9 (38)

տում: Նրա ողջ կեցվածքն ասում էր, որ նա խղճահարության և կարեկցանքի նշույլ իսկ չունի: «Ուռնուս,- կոպիտ հնչեց նրա ձայնը,- փող ունե՞ս»: «2000 ռուբլի»: «Ինչո՞ւ ես այդքան քիչ առևտուր արել»: «Ես առևտրով չեմ զբաղվում,- պատասխանեց եղբայրը,- ես հանգանակության այդ գումարով ուղարկվել եմ այստեղ՝ հավատքի համար տառապող մեր եղբայրների մոտ»: «Իսկ ո՞վ է քո այդ եղբայրը,- հարցրեց ավագակապետը,- ի՞նչ է նրա ազգանունը»: «Կապուստինսկի»: «Այո՞, ես նրան ճանաչում եմ, նա շատ լավ մարդ է: Դե լավ: Գիտե՞ս ինչ, ուռնուս, մենք քո փողերը չենք վերցնի, մեզ այդպիսի փողեր պետք չեն, մենք վերցնում ենք վաճառականների, առևտրականների փողերը, իսկ դրանք չենք վերցնի: Միայն թե, գիտե՞ս, ուռնուս, դու չես կարող տեղ հասցնել այդ փողերը, քանի որ ճանապարհին պետք է անցնես կազակի մոտով, բայց հենց որ փորձես այդ անել, նա փողերը կխլի քեզնից»: Ավագակապետը մի րոպե լռեց և ասաց. «Ահա թե ինչ, ուռնուս, եթե ուզում ես, այդ գումարը տուր մեզ, իսկ մենք այն կհասցնենք հասցեատիրոջը: Կազակները մեզ չեն բռնի, քանի որ մենք լեռներում մեկ այլ ճանապարհ էլ գիտենք, որը նրանք չգիտեն, և մենք այդ գումարը կհանձնենք քո եղբորը»:

Դուգուպոլով եղբայրը մտածեց, որ այլ ելք չունի, և եթե նրանց հանդեպ իր անվստահությունն արտահայտի, իր համար ավելի վատ կլինի: Նա այդ գումարը հանձնեց ավագակապետին՝ ասելով. «Եթե կարող եք դա անել, արե՛ք, խնդրում եմ, եղբայրը և նրա երեխաները սովամահ են լինում»:

«Կարելի է, կանենք,- ասաց ավագակը,- իսկ դու առայժմ մեզ մոտ մնա»:

Կապուստինսկին ծանր ժամանակներ էր ապրում, երեխաներն ուտել էին ուզում, բայց նա ուտելու ոչինչ չէր կարող տալ: Եվ ահա, երեկոյան նա երեխաների հետ ծնկեց աղոթելու և արցունքների միջից աղաղակեց Աստծուն՝ Նրանից օգնություն խնդրելով: Լռություն տիրեց: Ոտքի կանգնեցին և ընկան տխուր մտքերի մեջ: Սովն զգացնել էր տալիս: Հանկարծ դռան թակոց լսվեց: Կապուստինսկին մոտեցավ դռանը և հարցրեց, թե ով է: Ետևից լսվեց ասիացու հրամայող և դաժան ձայնը. «Բացի՛ր»: Դռան փականն այնքան թույլ էր ամրացված, որ եղբորը ոչինչ չէր մնում անելու, և նա բացեց դուռը: Ներս մտան ասիական մեծ փափախներով մի քանի զինված մարդիկ: Երեխաները վախեցած ճնճուկների նման մտան սենյակի անկյունները: Ավագակներից մեկը հարցրեց. «Դե, ինչպե՞ս ես ապրում, Կապուստինսկի, գումար ունե՞ս, հաց ունե՞ս»: «Ցավոք, ոչինչ չունեմ», պատասխանեց Կապուստինսկին և մտածեց, որ երևի ինչ-որ մեկը նորից իրեն զրպարտել է, իբր թե սպեկուլյացիայով է զբաղվում ու փող ունի:

Որոշ ժամանակ առաջ այդ նույն ավագակներն իր տուն էին եկել միևնույն հարցով. «Փող ունե՞ս»: Բայց նա այն ժամանակ էլ պատասխանել էր, որ ոչ միայն առևտուր չի անում, այլ նաև հաց գնելու համար գումար չունի: Այն ժամանակ ավագակապետը, նախելով խղճուկ բնակատեղին ու սոված մանուկներին, զրպանից հանել էր 1.5 ռուբլի, դրել էր սեղանին ու գնացել: Իսկ հիմա, մտածում էր Կապուստինս-

կին, նրանք այլևս չեն հավատա իրեն և կսկսեն տանջել ու, փող չգտնելով, կսպանեն իրեն: Իսկ չորս երեխաները: «Օ՛, Տեր իմ», - շշմոջացեալ եղբայրը: Ավագակներից մեկն սկսեց հարցուփորձ անել, թե ինչ են ուտում նրանք, ինչպես են ապրում առանց փողի, արդյո՞ք հարևան բնակավայրերում իր պես մարդիկ շատ կան: Կապուստինսկին պատասխանեց, որ իրենց շրջապատում շատ են իր նման եղբայրները, որոնք նույնպես սովամահ են լինում: Ավագակը մի մեծ փաթեթ ու մի նամակ հանեց և մեկնեց Կապուստինսկուն: «Վերցրո՛ւ, սա Ալլահն է ուղարկել քեզ ու քո եղբայրներին: Այս մեծ գումարը քեզ ուղարկել են Պետրոգրադի քո եղբայրները: Թուղք վերցրու ու պատասխան գրիր նրանց»: Կապուստինսկին անշարժացավ: Նրա զարմանքը և ուրախությունը հնարավոր չէր նկարագրել: Նա չգիտեր ինչ անել՝ կարդալ նամակը, գրել պատասխան, թե՞ շնորհակալություն հայտնել ավագակներին:

Նրան թվում էր, թե այդ սև զգեստների, ծանր գենքերի տակ թաքնված են Աստծու կողմից ուղարկված հրեշտակների հոգիներ: Տեսնելով, որ դեպքերն այլ հումով են ընթանում՝ երեխաները դուրս եկան իրենց թաքստոցներից և սկսեցին հանգիստ խաղալ: Ավագակները, տեսնելով Կապուստինսկու շփոթված վիճակը, որոշեցին նամակի ետևից գալ հաջորդ երեկոյան:

Կապուստինսկին կարդաց նամակը և ուրախ ասաց երեխաներին. «Տեսե՛ք, երեխաներ, մենք միասին աղոթեցինք, որ Աստված մեզ գումար ուղարկի, և Տերը մեզ չթողեց, ինչպես Իր խոսքում էլ ասում է. «Չեմ թողնի

քեզ և չեմ լքի...»: Հիմա մենք կարող ենք գնել և՛ հաց, և՛ կաթ»: Երեխաներն ուրախությունից ցնծում էին: Հետո նրանք միասին ծնկեցին և ուրախության արցունքներն աչքներից գոհություն հայտնեցին Տիրոջը, Ով իրենց փրկեց սովամահ լինելուց:

Դոկոպոլով եղբայրը, մռայլ քարանձավում նստած, սպասում էր և ժամանակ առ ժամանակ զրուցում ավագակների առաջնորդի հետ: «Ասա՛, այս տարի շա՞տ անցորդների եք սպանել»: «Ոչ այնքան քիչ, - պատասխանեց ավագակը, - ես մոտե՛ր են 5 կամ 6 մարդ»:

Մի քանի օրից թաթարները վերադարձան՝ իրենց հետ բերելով Կապուստինսկի եղբոր նամակը: Դոկոպոլովը շնորհակալություն հայտնեց ավագակներին և ետ վերադարձավ: Ավագակները նրան ճանապարհեցին մինչև երկաթգծի կայան: Հրաժեշտի ժամանակ ասացին. «Մենք քեզ մինչև վերջ կուղեկցե՛ինք, բայց չենք կարող, մեզ այնտեղ կընեն»:

Իրարից բաժանվեցին ինչպես հարազատ ընկերներ, և գնացքի մեջ դեռ երկար ժամանակ եղբոր ակաջներում հնչում էր իրեն դիմած բառը՝ «ուռուս»:

Նա բարեհաջող հասավ Պետրոգրադ և եղբայրներին պատմեց Տիրոջ մեծ ու հրաշալի գործերի մասին, որ իրեն հաջողվեց տեսնել:

Լսելով նրա պատմածը և կարդալով աքսորում գտնվող եղբոր նամակը՝ եղբայրներն ու քույրերը արցունքներով ծունկ ծռեցին, փառաբանեցին Տիրոջը և գոհություն հայտնեցին հզոր Աստծուն, Ով հրաշալի կերպով առաջնորդում էր Իր ժողովրդին»:

Երկրեմի քեհ, 2019թ., ՕՄ 9 (38)

ՏԱՔՍՈՒ ՎԱՐՈՐԴԻ ԱՊԱՇԽԱՐՈՒԹՅՈՒՆԸ

Գ իշերվա ուշ ժամին մի տաքսու վարորդ, մեքենայի մեջ գլուխը դեկին հենած, կարծես մի պահ ննջում է։ Այդ ժամանակ նա լսում է մի ձայն, որը մի հասցե է թելադրում և ասում, որ գնա այդ հասցեով։ Արթնանալով՝ վարորդը ոչինչ չի հասկանում և, ուշադրություն չդարձնելով կատարվածին, որոշ ժամանակ անց նորից ննջում է։ Քնի մեջ նա դարձյալ լսում է նույն ձայնը և նույն խոսքերը։ Այդպես կրկնվում է երեք անգամ։ Վերջնականապես սթափվելով կիսաթմբիի վիճակից՝ վարորդը, հետաքրքրությունից դդոված, որոշում է գնալ նշված հասցեով։

Մեքենան վարելով՝ նա հեռանում է քաղաքից և, փնտրելով նշված հասցեն, հայտնվում է քաղաքից հեռու մի տարածության մեջ, որտեղից բավականին հեռու բնակավայրի աղոտ լույսեր են երևում։ Չհասկանալով, թե որտեղ է ինքը և ինչի համար է եկել, վարորդը ցանկանում է շրջել մեքենան և հեռանալ այդտեղից, երբ հեռվում նկատում է մի մարդու, որ վազում էր այդ ճանապարհով։ Իջնելով մեքենայից՝ մոտենում է անծանոթին և հարցնում, թե ինչ է պատահել և ուր է այդպես վազում։ Անծանոթն ասում է,

որ իր կինը հղի է և գտնվում է ծանր վիճակում՝ արյունահոսում է, իսկ իրենց մոտ բժշկի տանելը շատ դժվար է։ Այդ ժամանակ վարորդը հարցնում է նրան, թե ինչո՞ւ էր վազում և ի՞նչ էր մտածում վազելիս։ Մարդը պատասխանում է, որ ինքը հավատացյալ է և վազելիս աղոթում էր Աստծուն ու խնդրում, որ Աստված իրենց հասցեով մի տաքսի ուղարկի։ Այդտեղ տաքսու վարորդի համար ամեն բան հասկանալի է դառնում։ Նա զարմանում և հիանում է այդ մարդու հավատքի և Աստծու մեծ սիրո և ամենակարողության վրա։ Վարորդն իր մեքենայով հղի կնոջը տեղափոխում է հիվանդանոց, որտեղ փրկում են նրա ու փոքրիկի կյանքը։ Այդ օրվանից վարորդն իր սիրտը նվիրում է Հիսուսին։

Աստված լսում է մեր աղոթքները ևս։ Նա հոգում է մեր բոլոր կարիքներն ու հոգսերը, մեզ Իր ձեռքն է մեկնում մեր բոլոր ծանր պահերին։ Աստված միշտ պատրաստ է օգնելու, միայն թե մենք պետք է մեր ողջ սիրտը նվիրենք Նրան, որպեսզի Նրանով կյանք ունենանք։ Ամեն։

Պատմեց ավագ եպիսկոպոս
Գեորգի Բաքի եղբայրը

Երկրային գիտությունը սիրելու համար պետք է այն հասկանալ, իսկ աստվածայինը հասկանալու համար պետք է այն սիրել։

Պասկալ

ՏԵՐՆ ԻՐ ՋԵՌՔԸ ՄԵԿՆԵՑ

ՈՒ ԲԱՐՋՐԱՅՐԵՑ ԻՆՁ

Շատ հազվադեպ կարելի է հանդիպել այնպիսի մարդկանց, ովքեր կասեն, թե իրենց ոչինչ պետք չէ, կյանքում ամեն ինչ գոհացնում է իրենց:

Ես այդպիսին էի: Ունեի այն ամենը, ինչ մարդուն պետք է երջանիկ լինելու համար՝ զարգացող բիզնես, հիանալի ընտանիք և լավ ընկերներ:

Բայց կյանքում լինում են մակայնալիսի պահեր, երբ մարդը հայտնվում է անելանելի դրության մեջ և կորցնում է ամեն ինչ:

Քանդվեց իմ կառուցած «երջանիկ» կյանքը, և ես հայտնվեցի մի բարձրահարկ շենքի շքամուտքում, որտեղ քնում էի մարտկոցներին հենված:

Աստվածաշնչում էլ կա այդպիսի մի մարդ՝ Հոբբ, որը մեկ օրվա մեջ կորցրեց ամեն ինչ, բայց նա ուներ մխիթարություն, իսկ ես չունեի այդ մխիթարությունը, քանի որ Աստվածաշունչ չէի կարդացել:

Ես որոշեցի ինքնասպան լինել: Գնացի լիճ: Այդ ժամին լճում շատ մարդիկ կային, և ես որոշեցի սպասել մթնշաղին, որպեսզի լճափին հանգստացողների ուշադրությունը չգրավեմ: Որոշեցի թաքնվել լճից ոչ հեռու գտնվող մշակույթի տան մի անկյունում: Այնտեղ ինչ-որ կրոնական հավաքույթ էր: Ինձ մոտեցան երկու երիտասարդ և առաջարկեցին ներս մտնել: Ես ներս մտա, քանի որ գնալու տեղ չունեի:

Շուտով բեմ բարձրացավ մի քա-

րոզիչ և սկսեց ինչ-որ բան խոսել: Ես նրան չէի կարողանում լսել, քանի որ միտքս զբաղված էր այլ հարցով:

Հանկարծ քարոզիչը լռեց և ասաց.

- Աստված ինձ հայտնեց, որ դահլիճում կա մի մարդ, ով ուզում է ինքնասպան լինել:

Նա խնդրեց, որ այդ մարդը մոտենա իրեն: Ես ականջներիս չէի հավատում: Մտածեցի, թե դա կանխադրված է, կան ներկայացում: Բայց շարքերից ոչ ոք դուրս չեկավ: Այդ ժամանակ քարոզիչը նորից կրկնեց.

- Դու այստեղ ես, դո՛ւրս արի:

Ամբողջ մարմինս փշաքաղվեց:

Քարոզիչն առաջ կանչեց այն մարդկանց, ովքեր իրենց կյանքում մեծ սթրեսներ են տարել: Հետաքրքրության համար ես էլ առաջ գնացի: Նա հերթով մոտենում էր յուրաքանչյուրին և աղոթում:

Երբ մոտեցավ ինձ, ասաց.

- Դու ես այդ մարդը:

Ես ապշեցի:

Աստված, Ում ես չէի ճանաչում, փրկեց իմ կյանքը: Ուրեմն Նա անհանգստանում է ինձ համար: Ես արտասովոր էի և շնորհակալություն էի հայտնում Աստծուն: Այդ օրը ես ճանաչեցի Աստծուն և զգացի, թե ինչպես իմ ներսը լցվեց խաղաղությամբ:

Աստված ինձ տվեց ապրելու ցանկություն և նպատակ, որն ինձ օգնում է առաջ շարժվել:

Մերգեյ Շեյազովսկի
"Сила перемен", 1/2010г.

Երկրորդ հրատարակություն, 2012թ., ԾՄ 9 (38)

Ազգավր փորձում էր բերանով կոտորել ընկույզը, բայց վերջինս շատ էր ամուր: Մեծ ջանքերից հետո ազգավր բարձրացավ երկինք և ցած նետեց ընկույզը: Ընկույզը կոտորվեց, և ազգավր կերավ այն: Այս կերպ է վարվում և սատանան. նա այդպես ուզում է նվաճել մարդկանց հոգիները: Եթե անմիջապես չի կարողանում անել այդ, բարձրացնում է մարդու պաշտոնը, բարելավում կյանքը, մարդը հասնում է հպարտության, մեծամտության և ամբարտավանության գագաթնակետին: Շատերն այդտեղից գահավիժում են ցած՝ դեպի սատանայի երախը, ով լավ գիտի, որ հպարտությանը հաջորդում է կործանումը: Աստված հակառակ է հպարտներին, իսկ խոնարհներին շնորհք է տալիս: Աստվածաշունչը լի է այս ճշմարտության մասին վկայություններով: Ադամի և Եվայի անկման պատճառը եղավ հպարտությունը: Նույն հպարտությունն էր, որ Պետրոսին ստիպեց ասել. «Թեկուզ ամեն մարդ գայթակղվի, ես երբեք չեմ գայթակղվի»:

Աստված այս օրինակներով զգուշացնում է մարդուն, որն իրեն ուրիշներից գերադասելու հակում ունի:

Ուրեմն Աստծու այս խոսքը՝ «Ուստի ան որ կը սեպէ թէ հաստատուն կեցած է, թող զգուշանայ որ չըլլայ թէ իյնայ» (Ա Կորնթ. 10.12), խիստ կարևոր է մեզնից յուրաքանչյուրի համար:

Միայն խոնարհները կարող են վայելել Աստծու շնորհը:

Մի հեթանոս, կռապաշտ մարդ ցանկանում է նավակով անցնել բավականին լայնահուն գետը: Երբ հասնում է գետի մեջտեղը, հանկարծ սարսափելի փոթորիկ է բարձրանում, որն սպառնում է ոչնչացնել անցորդին: Դժվարության մեջ հայտնվելով՝ նա սկսում է նավակի մեջ գտնվող իր կուռքին աղաչել և խոստանում է նրան, որ եթե ինքն անփորձանք ափ հասնի, քսան եգ կգոհի նրան: Բայց երբ հասնում է ցամաք, եզները բավականին թանկ գոհ են թվում, և նա որոշում է դրանց փոխարեն քսան այծ գոհել: Սակայն այծերը նույնպես թվում են շատ թանկ, և նրանց փոխարեն նա գնում է ընդամենը քսան ընկույզ: Չոհասեղանին տանող ճանապարհին նա, արդարանալով, որ շատ քաղցած է, ուտում է ընկույզները և առանց ամաչելու իր «աստծուն» գոհում է ընդամենը ընկույզի կեղևները:

Նման ձևով են վարվում նաև շատ քրիստոնյաներ: Ծանր, անբուժելի հիվանդության կամ վտանգի ժամանակ նրանք աղաղակում են Աստծուն՝ խոստանալով Նրան հավատարիմ ծառայել իրենց ողջ կյանքում, եթե Նա բուժի հիվանդությունը կամ կանխի վտանգը: Դժբախտությունն անցնում է, և նրանք մոռանում են իրենց տված խոստումն ու շարունակում են ապրել առաջվա պես: Երբ, վերջապես, մոտենում է մահվան պահը, նրանք Աստծուն առաջարկում են իրենց աննպատակ ապրած կյանքը, իրենց դատարկ հոգին, որն արժե ոչ ավելի, քան հեթանոսի առաջարկած ընկույզի կեղևները:

Ն Ա Մ Ա Կ

Իմ սիրելի, օրհնյալ

հովիվներին ու եղբայրներին

Ա երջապես, հաղթահարելով հակառակորդի կողմից բերված ամոքը, գրում եմ ձեզ հոգուս խորքից բխող նամակը: Իմ սիրելիներ, ես գիտեմ, որ վիրավորված եք ինձնից, և դա անտեղի չէ: Աստված գիտե, թե սրտի ինչպիսի ցավ եմ ապրում՝ հիշելով, որ անարդար եմ վարվել ձեզ հետ, բայց, հավատացնում եմ ձեզ, որ իմ վարմունքն արհամարհանք չէր ձեր նկատմամբ, պարզապես ես խուսափում էի ձեզնից, ինչպես խավարը լուսից: Ասեմ, որ ես ինքս չհասկացա, թե ինչպես կատարվեց ամեն բան: Չգիտեմ ինչու, ես միշտ ինձ հոգեպես ուժեղ եմ կարծել, մտածել եմ, թե կդիմանամ հակառակորդի կողմից մատուցված ցանկացած փորձության: Աստծու դեմ ապստամբություն պատկերացրել ու սպասել եմ ամեն մարդուց, բայց ոչ ինձնից, թեև միշտ սրտի խորքից լացել եմ բոլոր նրանց համար, ովքեր նույն քայլին են դիմել և, ինչո՞ւ չէ, մահ դատել եմ, որի պատճառով էլ, հավանաբար, դատվեցի ինքս: Բայց պարզվեց, որ ես մի թույլ ու անպիտան անոթ էի ոչ միայն Աստծու, այլև եկեղեցու համար, քանի որ կարողացա հեշտությամբ խաբվել հակառակորդի ստությունից և ուրացա ճշմարիտ Աստծուն:

Աստված վկա է, որ ամենայն ուշադրությամբ ու սրտի ցավով եմ վարվել եկեղեցու ամեն մի պորթլեմի հանդեպ և ամենայն սիրով կատարել եմ իմ բոլոր ծառայությունները: Աշխատել եմ ինչ-

քան հնարավոր է օգտակար լինել եկեղեցուն: Բայց, ցավոք սրտի, հակառակն ստացվեց, ու հանդիսացա եկեղեցու հիմքը խաբխտող մի անպիտան քար: Ավելի ճիշտ, ո՞վ եմ ես, որ հիմքը խաբխտող քար լինեմ: Երևի Աստված էլ գիտեր, որ անպիտան քար եմ եկեղեցու շինության համար ու ինձ դրել էր մի այնպիսի տեղ, որ այդպես էլ պետք չեկա:

Հավատացնում եմ ձեզ, որ ամեն բան կտայի, միայն թե Աստված նորից խղճար ինձ ու մտածեր, որ տաշելուց հետո ինչ-որ մի փոքր մասում կարելի է տեղավորել ու եթե օգուտ էլ չտայի, համենայն դեպս վնաս էլ չէի կարող տալ, որովհետև կողքիս որակյալ քարերը ամուր բռնած կլինեին ինձ:

Հիսուսով սիրելի իմ եղբայրներ, պետք է խոստովանեմ, որ ամուսնության որոշում կայացրել եմ ինքս և ամուսնացել եմ անհավատի հետ, ինչպես լույսը խավարի հետ ու, Տիրոջ Խոսքի համաձայն, ցանկությունից եմ ընկել փորձության մեջ: Բայց փառք մեր Հորը, որ իսկապես Իր ամենաառատ ողորմությունով ողորդում է մեզ, այլ ոչ թե մեր գործերի համեմատ դատում:

Սիրելի՛ իմ եղբայրներ, ես հոգեպես տառապում եմ իմ նշանադրության հաջորդ օրվանից իսկ մինչև այսօր: Տառապում եմ հենց այն մտքից, որ եկեղեցու ներսում չեմ: Տառապում եմ ամեն կիրակի՝ այն մտքից, որ իմ ոտքերը չեն շտապելու Հորս տուն,

Թուրքմենի, 2019թ., ՕՆ 9 (38)

Ժամին նայելով՝ առանձնացնում եմ փառաբանության, քարոզի, երգի և աղոթքի պահերը: Տերն է վկա, որ տառապում եմ յուրաքանչյուր հոգևորի դեմքը հիշելիս, երանի եմ տալիս ճամբարի օրերին: Համոզված եմ, որ դուք գիտեք, թե ինչ է նշանակում հոգու տառապանք ու կիսակամաք ինձ:

Պետք է ասեմ, որ աշխարհի մարդկանց տեսանկյունից նայելով՝ երջանիկ լինելու համար ես ունեմ ամեն բան, բայց, հավատացնում եմ, որ Աստծուց հեռանալուց հետո ոչ ոք ու ոչինչ աչքիս չի գալիս: Տերը վկա է, որ ես ինձ երջանիկ եմ զգացել ու բազմիցս եմ երջանկության արցունք թափել մինչ իմ ամուսնությունը: Իսկ հիմա առավել ևս համոզվել եմ, որ երջանկությունը միայն Աստծու մեջ է:

Թող ների ինձ Աստված, դուք էլ ներեք, իմ հոգու հարազատ եղբայրներ, ու խնդրում եմ՝ որպես թե ողորմություն հիշեք անարժանիս ձեր

աղոթքների մեջ: Ուզում եմ, որ մեկ բան ևս իմանաք. Աստված գիտե՝ ինչպես կդասավորվի իմ հոգևոր կյանքը, ի՛նչ եկեղեցի ստիպված կլինեմ հաճախել, բայց իմացեք, իմ սիրելիներ, ես ծնվել եմ մեր եկեղեցում, իմ Հոր տունը իմ շատ սիրելի ու անմոռանալի «Անգարն» է (Վանաձորի ժողովատեղին), իմ հոգևոր հայրերն էլ դուք եք, իմ օրինյալ եղբայրներ: Իմ հոգևոր սկզբունքները եղել են, կան և կլինեն այնպիսին, ինչպիսին որ դուք եք սերմանել իմ մեջ: Կաշխատեմ հնարավորինս հավատարիմ մնալ այդ սկզբունքներին:

Ներեցեք: Այսբանով վերջացնում եմ իմ փոքրիկ մամակը, թեև հոգիս շատ բան է ցանկանում փոխանցել ձեզ: Հուսով եմ՝ դեռ կհասցնեմ երկրի վրա տեսնել ձեզ, դա իմ գերագույն ցանկությունն է:

Տերը ձեզ հետ:

Չեր՝ Քնարիկ
24.09.2004թ.

ՈՉ ՄԻՆՅՆ ՀԱՅՈՎ...

Ես ու ամուսինս ապրում ենք գյուղում, որտեղից քաղաք հասնելու համար պետք է ավտոբուս նստենք: Մոտեցավ հերթական կիրակին, և մենք պետք է գնայինք եկեղեցի, որը գտնվում է քաղաքում: Մենք հաշվեցինք մեր ունեցած ողջ գումարը. այն կբավականացներ կամ դեպի քաղաք տանող երկու տոմսի, կամ երկու հացի: Մենք երկար չմտածեցինք, հավաքվեցինք և գնացինք ավտոբուսի կանգառ: Թե ինչպես էինք ետ վերադառնալու, նույնիսկ չքննարկեցինք:

Երբ հավաքություն ավարտվեց, ինձ մոտեցավ մի քույրիկ ու ասաց. «Աստված իմ սրտում ցանկություն է դրել, որ ես այս գումարը տամ ձեզ», - և ձեռքիս մեջ որոշ գումար դրեց: Մենք զարմացանք Աստծու գործի վրա, փառք տվինք Նրան և հիշեցինք Աստծու Խոսքը, որ ասում է. «Առաջ փնտրեցեք երկնքի արքայությունն ու անոր արդարությունը, և ամեն բան կտրվի ձեզի»:

Այդ գումարով մենք ուրախ ետ վերադարձանք ու հաց գնեցինք: Դեռ որոշ գումար էլ ավելացավ:

Իրինա Անտոնովա
“Слово Христианина”, 3/2012г.

ԲԸՅՑ ԿՆՈՋԸ ՀՐԸՄԸՆ ՉԵՄ ՏԸՐ

ՍՈՐՎԵՑՆԵԼՈՒ

Սա տեղի է ունեցել իմ քրիստոնեական կյանքի ճանապարհի սկզբին: Մի անգամ ես շատ խիստ բարկացել էի ամուսնուս վրա: Այժմ նույնիսկ չեմ էլ հիշում, թե ինչի համար էինք վիճել, միայն հիշում եմ, որ ամուսնուս ինչ-որ արարք ինձ դուր չէր եկել: Նա արել կամ ցանկացել էր անել մի բան, որի մասին իմ պատկերացումներն այլ էին: Նախքան ապաշխարելս մեր ընտանիքում եղած ամեն մի փոքրիկ վեճը մեծանում ու դառնում էր մի մեծ փոթորիկ, մենք մեկս մյուսիս վիրավորում էինք, հիշում էինք անցյալի սխալները, որոնք ընդհանրապես կապ չունեին տվյալ վեճի հետ:

Սակայն այդ օրը ես շատ էի շտապում. դաշտում գործ ունեի և մտածեցի, որ վեճը կապասի, բացի դրանից, ժամանակ կունենամ մտածելու, թե ինչ պետք է ասեմ ամուսնուս: Դույլը վերցնելով ես դուրս եկա՝ նետելով «ես շուտով կվերադառնամ» բառերը: Ես շտապում էի դաշտ և մտածում, որ վերադառնալուն պես այսպես կասեմ, նաև այսպես կասեմ, միայն թե՛ խոսքերս ավելի շատ ցավ պատճառեն նրան: Եվ այդ ամենից հետո ես մտածում էի, որ անպայման պետք է ասեմ, որ եթե իր մայրն իրեն այդ ամենը չի սովորեցրել, ապա ես կսովորեցնեմ: Վերջին խոսքը ինձ շատ դուր եկավ. ես կսովորեցնեմ:

Հանկարծ գիտակցությանս մեջ շատ պարզ հնչեց մի միտք. «Բայց կնոջը հրաման չեմ տար սորվեցնելու...»: Ես, անակնկալի գալով, կանգ առա. այդ ի՞նչ էր: Սկսեցի

մտորել: Ինչպե՞ս թե՛ «սորվեցնել չեմ տար»: Միտքս եկավ Աստվածաշնչում գրվածը. «Բայց կին մարդու հրաման չեմ տար սորվեցնելու, ոչ ալ այր մարդուն իշխելու, հապա լուռ կենալու» (Ա Տիմոթեոս 2.12): Ո՞վ է դա ասել: Աստվա՞ծ: Նշանակում է Աստված կնոջը թույլ չի՞ տալիս սովորեցնել: Դե, եթե Աստված Ինքն է արգելում, դա արդեն այլ է...

Դաշտից վերադարձա ամբողջովին փոխված: Ամուսինս, սովորության համաձայն նպաստելով վեճի շարունակությանը, պատվում էր շուրջս և անբարոճ նայում աչքերիս մեջ, կարծես հարցնելով՝ ինչո՞ւ ես լռում: Ես այդպես էլ ոչինչ չասացի նրան, իսկ նա շատ էր զարմացել իմ այդ վարքից:

Այդ օրվանից շատ տարիներ են անցել: Ընդհանրապես եմ Աստծուց, որ այդ օրը խոսեց իմ սրտի հետ և օգնեց ինձ ընտանիքումս պահպանել խաղաղությունը: Այդ օրվանից, երբ մեր ընտանիքում ինչ-որ վեճ է հաստատանում, ես փորձում եմ սրտումս խաղաղություն և հանգստություն ունենալ, փորձում եմ կամ լռել, կամ էլ իմ կարծիքը հայտնել շատ զգույշ, սիրով և ոչ ոքի չվիրավորելով: Միևնույն ժամանակ ես այդ պահին զգում եմ մեծ ուրախություն և ցնծություն, որը չէի զգում այն ժամանակ, երբ լեզուս չէի սանձում: Երևի հենց դա է երանությունը: Չե՞ որ զուր չէ գրված. «Երանի՜ խաղաղությունը ընողներուն...» (Մատթեոս 5.9):

Իրինա Անտոնովա

“Слово Христианина”, 3/2012г.

Թարգմանություն, 2012թ., № 9 (38)

Մի որսորդ հիացած մայում էր հեռվում արածող եղնիկին: Հանկարծ մա նկատեց, որ եղնիկն ինչ-որ անհանգիստ շարժումներ է սկսում անել: Մի փոքր անց եղնիկն անշնչացած տապալվեց գետնին: Որսորդը վազեց նրա մոտ և տեսավ, որ եղնիկի ականջից դուրս է գալիս փոքրիկ, արյունախում նենգ կենդանին՝ աքիսը, որը սատկեցրել էր այդ գեղեցիկ եղնիկին:

Այդպես էլ մեղքը՝ հանկարծակի, աննկատ, բայց նենգորեն պայքարում ու զարկում է մարդկանց:

Մեղքը մի հրեշ է, որը ոչնչացնում է իր ճանապարհ-

հին հանդիպած ամենալավը, մաքուրը և սուրբը: «Մահուան խայթոցը մեղքն է, ու մեղքին ոյժը՝ օրէնքը» (Ա Կորնթ. 15.56): «Ամէն ով որ մեղք կը գործէ, անիկա անօրէնութիւն ալ կը գործէ, և բուն մեղքը անօրէնութիւն է» (Ա Հովհ. 3.4):

Մի ազարակատեր բարի մարդու համբավ ունեւ: Դիշտ է, ժամանակ առ ժամանակ մա ունենում էր բարկության մոպաներ և այդ ժամանակ շատ խիստ հայիոյում էր, սակայն դա նրա հեղինակության վրա չէր ազդում:

Մի անգամ ամռանը նրա ազարակում շուտ է գալիս խոտով բեռնված մի մեծ սայլ: Ազարակատիրոջ սիրտը լցվում է չարությամբ, նրա դեմքը ծամածռվում է, մա սկսում է բարձրաձայն գոռալ և անհարկի հայիոյել: Ամպրոպի պես որոտում են անհաշիվ հայիոյանքները:

Նրա տասնմեկամյա որդին, որ

կանգնած է լինում հոր կողքին, հանկարծ սկսում է բարձրաձայն բառ առ բառ կրկնել հոր հայիոյանքները:

- Քեզ ի՞նչ պատահեց,- հարցնում է զարմացած հայրը:

Տղան հանգիստ պատասխանում է.

- Ես օգնում եմ քեզ, որպեսզի դու շուտ ավարտես և հնարավոր լինի սայլը բարձրացնել:

Հայրն ամոթահար ձայնը կտրում է:

Հիսուսի մասին ասվում է. «Նա չէր չարախոսում»:

Աստծու մարդիկ չեն բարկանում: Նրանք զիտեն, որ իրենց յուրաքանչյուր խոսքի համար պետք է պատասխան տան:

ՍԻՐԵԼԻՒ ԸՆԹԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք:
Այդ մասին Հովհ. 3:16-ում կարդում ենք.

«Վասն զի Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ , որպէս զի ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաւիտեանական կեանք ունենայ»:
Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	091-57-07-36	Վարդանյան	Մովսես
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահապ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան	Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ
Չերեմուշկա	093-43-63-27	Սարգսյան	Մուրադ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահապ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094-34-75-91	Ջաբարյան	Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան	Վալերի
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան	Լևոն
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարապ	093-03-49-55	Խաչատրյան	Հենրիկ
Արթիկ	094-82-44-14	Փիլոյան	Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան	Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Համբարձումյան	Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագաթավան)	093-38-97-24	Ղազարյան	Գուրգեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Սասուն
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արցունյան
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան	Միներ
Էջմիածին	093-88-68-74	Հովակիմյան	Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Հրազդան	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Դարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան	Միներ
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Հարությունյան	Մեսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Չարենցավան	077-48-48-97	Սվարյան	Սարգիս
Սպիտակ	094-92-00-03	Վարդանյան	Մարտուն
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Հրահապ
Սևան 2	077-99-45-48	Սարգսյան	Աշոտ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան	Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոյիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-03-84-33	Մուքիսյան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր

ԱՂՈԹՔ

Աղոթքը լուռ Տերն է լսում,
Աղոթքին լուռ պատասխանում.
Թե ուշադիր լինես՝ հոգով
Կհասկանաս ինչ է ասում:

Տանում է քեզ Նա Գողգոթա
Տառապանքի ճանապարհով,
Որ սովորես իրեն նման
Լինել խոնարհ և անվրդով:

Որ դու փայլես ոսկու նման,
Համ ու լույս տաս այս աշխարհին,
Նրա փառքը արտացոլես
Որպես Նրա սիրո գերի: